

גיון קנדי, הנשיא הנערץ והאהוב — נתגלה כבוגד אשר שלח את בן-בריתו אל המוות

(המשך מעמוד 17)

אורה ר ממליצים בפני הנשיא על המדיניות, אך למעשה קובעים אותה, כי לרוב נוסה הנשיא לסמוך על מומחיותם ומקורות המידע שלהם. אלה, בראשות האידיאולוג הראשי של תקופת ג'ונסון, וולטר רוסטוב, קבעו שהפצצת צפון ויאט-נאם חייבת להשיג את המטרה הרצויה: "הנשיא הרצוימין איננו יותר לוחם גרילה", טען רוסטוב בפני ג'ונסון. "הוא חייב עתה לשמור על מדינתו, ועל המערך התעשייתי שלה. הוא לא יוכל לעמוד בלחץ ההפצצות."

מצד שני ניצבו מומחי הביון, שטענו כי להפצצת ויאט-נאם לא תהיה השפעה משמעותית על פעילות ויאט-קונג בדרום. טוב, נדחתה דעתם עליידי המומחים, ו"הסעות השנייה בוצעה. ג'ונסון החליט להפציץ."

הסלמה

ועוד הסלמה

ל מיקרא המיסומכים, קשה שלא להתרשם שכך נתקבלו רוב ההודעות הגורליות במלחמת ויאט-נאם: בצורה לא מקצועית, תוך התעלמות מחתת-דעת, ו

התגלה

דניאל אלטברג, מראשי אית בויאט-נאם, הפך מנץ ליונה, החל טובל נקיפות-מצפון על חלקה של אמריקה במלחמה, זכה להיכנס להיסטוריה של האומה האמריקאית כאשר מסר את הדו"ח הסודי, בו מסופרת כל האמת על המלחמה, לפריסטום.

לעיתים אף הוכחות, הפוכות — כשהקו היחיד המדריך את מקבלי ההחלטות הוא אמונה עקשנית ועיוורת, כי רק הסלמה אחת, ועוד הסלמה אחת, ושוב עוד הסלמה אחת — יביאו לניצחון. בין כל המומחים והחכמים, לא היה אחד שיעצור וישאל: רגע, לאן אנו הולכים? האם לא הגיע הזמן לעצור?

איש לא עצר. הם התקדמו והתקדמו — עמוק יותר ויותר לתוך הבוק, כשהם מסתבכים ומשקרים, משקרים ומסתבכים. פרטים אחדים שהספיקו להתפרסם, ב"סרם נאטר המשך פירסום הדו"ח":

שערויית

מפרץ טונקין

אוגוסט 1964 תקפו ספינות יש-מר צפון ויאט-נאם את המשחתת האמריקאית "מדוקס", במימי מפרץ טונקין בחוף צפון ויאט-נאם. דוברים של ממשלת ארצות-הברית הכחישו כל ידיעה בדבר פעילות שאינה של ספינות דרום ויאט-נאם. נגד צפון ויאט-נאם באותו אזור באותו זמן. האמת: בחצות ליל 30 ליוני ביצע כוח ימי דרום ויאט-נאם, שהיה שייך

לפיקודו של גנרל ווסטרלנד האמריקאי, התקפה אמפיבית על שני איים צפון ויאט-נאם שבמפרץ. "כנראה שהספינות שתקפו את ה"מדוקס" חשבו שהיא אניית לוחית דרום ויאט-נאםית". קובע דו"ח רשמי של ממשלת ארצות-הברית (ראה מיסגרת). מימשלו של ג'ונסון ניצל את ההזדמנות, העלים מהציבור האמריקאי את האמת, טען שה"מדוקס" הותקפה על לא עתל בכפה, ותוך 12 שעות יצאו מפציצי אמריקאים להפציץ את צפון ויאט-נאם — כביכול ב"תגובה".

ההפצצות

הסודיות

וד זמן רב לפני התירוץ של מפרץ טונקין, ביצעה ארצות-הברית התקפות על ארצות אחרות. ב"1964, נערכו התקפות בתחום לאוס, על נתיבי הסתננות של ה"קומוניסטים". את ההפצצות הסודיות הללו אירגנה סוכנות הביון המרכזית, שהפעילה טייסים אמריקאיים אורחיים במטוסים ללא סימלי חיל-האוויר האמריקאי. מאוחר יותר, הצטרפו להפצצות אלה גם כוחות רשמיים של חיל האוויר והצי האמריקאיים, אולם מועצת הביטחון הלאומית של ארצות-הברית קבעה שאין לפרסם זאת לעם האמריקאי. "במקרה ומטוס נופל, יש לטעון כי הוא היה בטיסת סיור בלבד", נאמר בהוראה.

הגיונות הפודיים: גם כאשר נכנסו כוחות החי"ר הראשונים האמריקאים למלחמה בויאט-נאם, הורה ג'ונסון "למנוע פירסום מוקדם בכל האמצעים". והיינו — הוא הירשה לעצמו הסלמה כה משמעותית של המלחמה, כהוספת חי"ר לכוחות ה"תוקפים" — בלי לקבל כל אישור על כך.

הערכות

מסולפות במזיד

עומת כתבי העיתונות, שחזרו ו"דיווחו כי המלחמה מתקדמת לאחור, שבו דוברים רשמיים וטענו כי הניצחון כבר מעבר לסף. בחשאי, קבע מילס מקנור-טון, עוזרו של מקנאמרה: "המצב בדרום ויאט-נאם מידרדר. אם לא יינקטו פעולות נוספות, יצליחו הוויאט-קונג להשתלט על חלקים נרחבים של הארץ, ואף להשתלט לבסוף על הממשלה."

פרובוקציות. האמריקאים תוכנית פרובוקציה, שנועדו לגרום לצפון ויאט-נאם לתקוף כוחות אמריקאים, וכך לאפשר לאלה להגיב במלוא עוצמתם. "הפ"ל מסוס 21. יכולה להיות סיבה מצויינת לתגובה אמריקאית מסיבית נגד צפון ויאט-נאם", נאמר באחת התוכניות.

מטרות

המלחמה

תחילה, טען ג'ונסון כי מטרת ה"התערבות בויאט-נאם היא "להבטיח כי דרום ויאט-נאם תהיה עצמאית ולא קומ"ניסטית". מאוחר יותר, נתווספה הטענה כי ויאט-נאם הפכה "לאבן-בוחן לכושרה של ארצות-הברית לעזור למדינה ידידה לעמוד בפני תוקפנות קומוניסטית... בכל מקום בעולם."

כעבור שנה, (ב"1965) קבע עוזר שר הביטחון, במיסמך סודי, כי המטרה הפכה עתה "לעצור בעד סיף". עם המשך הסתבכות המלחמה, נקבעה המטרה כדלהלן: "70 אחוז — למנוע מפלה משפילה ל"ארצות-הברית. 20 אחוז — למנוע בצד דרום ויאט-נאם ליפול בידי סיף. 10 אחוז — להרשות לאורחי דרום ויאט-נאם לחיות בחופש". היתה זו דוגמה קלאסית להיגרוות ה"אמריקאית לתוך הבוק של ויאט-נאם."

המורה אתה

(המשך מעמוד 26)

יותר טוב מאשר הוא. **חיים פלמן:** אני מאמין שהייתי מתנהג בדיוק כמו התלמיד בסרט. הייתי הולך עד הסוף ונלחם על זכותי לאהוב את מי שאני רוצה ומתי שאני רוצה.

דויד דגני: הייתי עושה דבר הרבה יותר פשוט. הייתי מנסה לשכנע את ההורים שלי שאני צודק. אם לא הייתי מצליח, הייתי מעמיד פנים שאני נכנע להם, וממשיך לאהוב במחתרת!

אלון לוריא: המלחמה הטובה ביותר בצביעות היא הצביעות. כשאין ברירה אחת, יש צורך להעמיד פנים. וזה מה שאני הייתי עושה לוא ניצבתי במצב כזה. אני בטוח שההורים שלי, שהם ליברלים, לא היו נשארים ליברלים כאשר היה קורה לי מיקרה כזה. הייתי מנסה להילחם. אם הייתי נכשל, הייתי נלחם באמצעים אחרים: מעמיד פנים שמחסל את הקשר עם המורה וממשיך לאהוב במחתרת.

זאב פלז: אני לא הייתי נלחם בצביעות באמצעות צביעות. הייתי נותן קודם דין ו"חשבון לעצמי. הייתי שואל את עצמי אם האהבה הזו היא הרפתקה זמנית או משהו יציב לאורך זמן. אם הייתי רואה שהמדובר כאן במשהו עמוק לתוח ארוך, הייתי נלחם בכל האמצעים. הייתי מנסה לעורר דעת קהל, הייתי פונה לדעות נכונות האדם, אני לא יודע מה. הייתי מפעיל את החברים שלי בבית-הספר...

יוסי טילם: זה לא היה הולך בארץ! **זאב פלז:** הייתי גורם לכך שהפרלמנט יודן בכעיה זו. ואם שום דבר לא היה עוזר, הייתי ממתין בסבלנות עד שאפסיק להיות קטין.

קריאת ביניים: והמורה היתה מחכה לך עד אז?

חנה ניימן: אינני מעזה להזדהות עם גבריאל רוסייה. כי אם הייתי במצב שלה והיו רודפים אותי כשם שרודפו אותה, הייתי נשברת הרבה לפניה. לא הייתי מסוגלת לשבת ככלא למען האהבה. נדמה לי ש"הייתי נשברת הרבה יותר מוקדם ולמרות שזה יעזעז אותי כל כך שהפרשה הזאת הסתיימה במחת, אני חושבת שהייתי עושה אותו דבר.

אולי לא הייתי מתאבדת, אבל הייתי חורבת רק על דבר אחד: לנקום. לנקום ב"חברה שלא איפשרה לי לאהוב כפי שאני

מוסכמות של חוקים יבשים. האהבה היא דבר החוק מכל חוק. **קריאת ביניים:** אם זה היה קורה לבת שלך, האם גם היית תומכת בה? **שושנה:** נוכחתי שכלל שהחבל ארוך יותר, הקשר חזק יותר!

יוסי טילם: אני לא חושב שהתלמידים בארץ היו מקבלים פרשה כזאת באותה צורה כמו שקיבלו אותה תלמידי הכיתה של כריסטיאן וגבריאל. אני לא חושב שתלמידי דים בארץ היו יכולים להתייחס לזה בצורה כליכ מבוגרת. אם היה קורה דבר כזה בכיתה שלנו, שמורה היתה מתעסקת עם תלמידי, היו מסתכלים על זה כעל דבר מלוכלך. עדיין קיים בארץ הגיחוך של בן הטיפש-עשרה לכל מה שקשור במין וב"אהבה".

אלון לוריא: לדעתי, התגובה בארץ היתה תחילה צחוק וליגלוג. אני חושב ש"הרוב היו מתנגדים, אבל בכל אופן, החברה מהכיתות שאני מכיר, לא היו נגררים לשום קיצוניות, לא לכאן ולא לכאן.

שושנה שחורי: לי יש בזמן האחרון רושם שהנוער בארץ מולול במישרך הוה הנקרא אהבה. הגענו למצב של חברה מתירנית בה יחסי מין מוקדמים הם לגיטימיים. הכל הפך ליחסים רובוטיים-טכניים. יש ספ"ר. יש תמונות. אפשר ללמוד הכל בצורה טכנית. פתאום באים שני סרטים כמו סיפור אהבה והסרט הזה ומדגישים את העניין של האהבה. אולי הם יגרמו איזה זעזוע. אולי הם יצליחו לעורר את הרצון שלא לפחד עוד מהמילה הזאת.

אדרת צח: כולם מדברים על זה. מה שקורה זו מעין הורה לתקופה הרומנטית. בכל זאת אני סבור שבארץ היו מקבלים פרשה כזאת כמו של גבריאל רוסייה בצורה הרבה יותר ליברלית. סוף סוף, בחור בן 17 עומד להתגייס בעוד שנה לצבא. אולי הוא ייהרג. רואים אותו יותר מבוגר...

קריאת ביניים: היא הולך להיהרג או שיהנה לפחות לפני המחת!

דויד דגני: אני חושב שכולם טועים בעניין הזה של מתירנות הקיימת כביכול בארץ. החברה מתירנית רק מהשפה ולחוץ. בפנים קיימת עדיין הגישה הישנה. אני יודע שאם אצלנו בכיתה נער או נערה מקיימים יחסי מין, עדיין מסתכלים עליהם כאילו הם עושים משהו לא טבעי. כלומר, בניגוד למה ששום חושבת, יחסי מין בשמינית הם

תלמידי תיכון בדיון על "למות מאהבה" זה הכל בדיון!

עדיין דבר נדיר. הייתי רוצה לשאול אור תך, שושנה, בתור אמא: אם בתך (בתה של שושנה שחורי, עידית, נכחה בפגישה כחש" קיפה) תקיים יחסים מין עם מישהו שאינו חבר שלה, תסכימי?

שושנה שחורי: אדאג לכך שלא תיכנס להריון. אם אעשה שמיניות באייר, זה יעזור לי?

אלון לוריא: אני חושב שאת אומרת כך רק משום שדבר כזה לא פגע בך. אני חושב שאת בעצם זעיר-בורגנית.

דויד דגני: זאת הטעות הגדולה של כולם. החברה הישראלית בכלל אינה מתירנית יותר. זה הכל בלוף. ההורים שלנו הם עדיין טוריאניים כמו הבנים שלהם.

*מימין לשמאל: זאב פלז, אלון לוריא, דויד דגני וחיים פלמן.